Ч. 260. Пятниця 3 грудня (20 падолиста) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З палати послів. — З балканьского півострова.

„Slavische Korresp.“ оповіщує такий комунікат: Славяньска Унія радила вчера над становищем, яке має займити супротив буджетової провізориї і ухвалила остаточні рішеня. На підставі тих ухвал і аби польскому Колу дати вільне поле для его акциї, славяньска Унія постановила приступити до нарад над буджетовою провізориєю.

Одна з віденьских часописий доносить, що коли би палата приступила в пятницю до буджетових нарад, то перерва в засіданях потревала би до четверга. В часі тої перерви будуть відбувати ся наради сторонництв.

На вчерашнім засіданю палати послів по відчитаню внесень і інтерпеляций вибрано членів дорожняної комісиї а вибір комісиї до нарад над економічними відносинами до Угорщини усунено з дневного порядку з причини, що сторонництва не іменували ще кандидатів.

Приступлено до дальших нарад над наглячими внесенями в справі шкіл народних меншостий. Промавляв цілий ряд бесідників, а між ними провес польского Кола др. Ґломбіньский, котрий заявив, що Коло буде голосувати против наглячости тих внесень, бо виходить з того пересьвідченя, що такі справи належать до круга діланя краєвих соймів. Тут в палаті послів можна висказати лиш бажане, аби сойми займили ся розвязкою того трудного питаня. Обговорював відтак шкільні відносини в Галичині, Буковині і на Шлеску зі становища польского.

По промовах ще кількох послів, між иншими Цеглиньского, закрито засідане і назначено слідуюче на нині перед полуднем.

Посеред змін, які можна бачити в балканьских відносинах, есть Румунія під розумним правлінем короля Кароля взором незрушимого спокою і витревалости. В звязку з тим стоїть незвичайний здоровий розвій усіх галузий політичного і економічного житя. Сей незвичайний поступ, який велить европейскій політиці числити ся з Румунією, зображений докладно в престольній бесіді румуньского короля з нагоди отвореня нової сесиї парляменту.

На вступі заявив король, що задачею парляменту є спільна праця всіх суспільних кляс над скріпленєм економічних і суспільних основ румуньскої держави. Відносини Румунії до заграничних держав як найлучші. Своєю діяльностию здобула собі Румунія те, що Европа уважає єї важним чинником в европейскій політиці. Невтомимо працювала Румунія спільно над тим, щоби заходи держав около удержаня мира удали ся, позаяк мир зарівно як внутрішний лад є конечними до повного розцьвіту народних сил.

Відвідини німецкого і австро-угорского престолонаслідника та уділене королеви цісарем Вільгельмом відзнак польного маршалка суть новим доказом приязних відносин і здобутого поважаня. Для румуньскої армії малими були відвідини значного числа товаришів оружия з російскої армії, які викликали споминки про славну боротьбу о независимість. Обовязком Румуниї є, щоби для скріпленя свого міжнародного становища скріплала невпинно свою армію, а король є пересьвідчений, що парлямент попре ті змаганя правительства. Вступлене князя Кароля до армії есть доказом нерозривної звязи між династиєю і армією.

Дальше з'ображує престольна бесіда вдоволяюче фінансове положене і збільшене народних продукцийних жерел та підносить конечність придержуваня тих принципів, які є міродатними від 9 літ при укладаню буджету і запевняють фінансову рівновагу. Буде виготовлений закон, щоби до тепер непродуктивні запаси державного скарбу сконсолідувати і скапіталізувати, а також закони в справі справе-

Голодний лис.

З финьского — Юхо Район̂ена.

На північній окраїні Карелії, в глухій, але мальовничій місцевости, між Кайну і російскою границею, уважано ще до недавна „чисту муку“ і „немішаний хліб“ за щось незвичайне навіть на столі найможнійших господарів. Трийцять літ тому назад уважано би таку поживу в сільци Куохаті простим марнотравством божого дару, коли би хто був позволив собі єї мати цілий рік. Зрештою ніхто не позволяв собі нічого подібного, а тим менше Петру з родиною.

Той Петру був на стільки нерозумний у молодих літах, що бажаючи набути на власність кавалок поля, поселив ся в невеличкім хутірци на пісковім березі ріки Самалямні, саме там, де вже починала ся правдива лісова гущавина. Тому лише з великим трудом удало ся єму там вижати з жінкою; а тут Господь посилав їм що року по новому членови сім'ї. Наплодило ся у них тілько дітий, що жінка Петру, Анні, признавала ся сама деколи, що вже змучила ся тим даром божим. Або то й жарт ставати деколи в сані жнива нездібною до праці, а потім ще стратити час на дорогу до сьвященника, перед котрим треба було сувати ся на колінах? В кождім разі не благословив Господь сімю так щедро хлїбом, як дітьми, хоч сьвященик впевнював, що хутір Самалямні буде процвитати, бо робітників підростае там купа. Він додавав ще звичайно, що минуть ся літа проби, та що всього буде подостатком, бо „хто посилає діти, пішле і на діти“.

А тимчасом приходило журити ся дітьми самій Анні, що від рана до вечера ломила собі голову, де добути для них усяку потрібну річ. Петру зі свого боку обробляв також старанно сьвяту землицю, та старав ся вельми всякими способами добути хоч яку таку користь з лісів та болота, що розлягали ся вокола его хутірця. Однак ні їй ні єму не удало ся тримати біду в відповідним віддаленю від хутірця.

Не знаючи, як зарадити біді, Петру постановив розширити трохи границї свого поля на рахунок величезного казьонного ліса. Але то була не дуже мудр річ, як єму пояснив пізнійше лісничий, бо „дерева і та земля належать не до тебе, але до уряду, до громади, чи то розуміеш?“

Петру думав, що і він член громади і що ліпше було би піддержати житя кільком особам, сотвореним на образ і подобу божу, як кільком казьонним соснам. Однак лісничий постарав ся переконати его таки про правдивість его слів, давши єму нагоду переїхати ся на казьонний рахунок до ґуберніского міста та погостювати якийсь час в жовтім будинку куопійскої тюрми. Там прийшло ся Петру відсиджувати ті грошеві претенсиї, які до него мав уряд.

Надійшло знов літо. Сонце сьвітило ярко, коли Петру вийшов з Куопійо. Від часу до часу давав ся чути голос зазулї, а пташки виспівували весело в лісі. Санохіть підбадюрила Петру, а навіть повеселійшав, коли вечером доглянув перед собою синяву озера Самалямні і ярку зелень жита на своїм поли, що вже починало колосити ся.

„Приємно буде працьовати з Анні на таківм краснім поли, як прийдуть жнива“, думав він. „Приємно буде споглядати на дітваків, як они будуть перевартати ся на вимолочених снопах, або як будуть бавити ся мов годовані телятка, на стерні, доки старі будуть вязати снопи...“

Нараз перервав свої думки, спогадавши про обстрижену голову. Вже то дуже погане пятно полишив єму тюремний голяр. Тай чи скоро підросте чуприна, щоби не впала в очи і чи взагалі відросте? „Не розумію, як я покажу ся тепер людям, а особливо Анні та дітям“ — думав він.

Він постановив брати річ зовсім холодно: та коли став зближати ся до хати, кроки его меншали.

„Коби хоч Анні не було дома!“ думав, „та так оно мабуть і є; видно що она пішла разом зі Сіккі витягати сіти; от і човна нашого не видко... тай на дворі діти як розгаласували ся“...

Він став і почав прислухувати ся до дїточих голосів.

— От як возьму тебе під погодь, то й увиджу, яка з тебе комашка!

То був дзвінкий голос маленького Анті, що дратував иньших. Сейчас дав ся чути плаксивий голос Фомкі; він був три роки стар-

дливого розділу податків. Дальше предложить правительство проект закона в справі попираня народного промислу. Торговельний договор з Австро Угорщиною не остане без сумніву без доброго економічного впливу. Також заповідає престольна бесіда поправу комунікацийних і перевозових доріг, яка уможливить рівночасно цілковите викінчуване величавих робіт в отвертій осенню пристани Константа. Міністер справедливости внесе закони про лучшу орґанізацию судівництва, особливо закон в справі касацийного трибуналу і присяжних судів.

Болгарский король Фердинанд держить ся в своїй політиці практичних взглядів, стараючи ся удержати добрі відносини до Росиї і Туреччини, не даючи собі при тім нігде звязати рук. Собрание узнало велику заслугу короля около независимости Болгариї, висловши що него через відпоручників письмо, яко відповідь на его престольну бесіду. При тій нагоді промовив король, підносячи, що Болгария незвичайно сильно розвиває ся у внутри і завдяки свому ґеоґрафічному положеню все буде займати важне становище. В надії на сьвітлу будучину Болгариї взивав король підданих до єдности

Дебату над протоколами покінчило вже собрание, через що остаточно полагоджено вже справу независимости. Дебату закінчено подякою для Росиї. Міністер торговлї Ляпчев взивав до удержуваня добрих відносин з Туреччиною, президент міністрів відчитав деякі дипльоматичні документи, з яких оказало ся пововно, що проголошене независимости було виключно ділом екзекутивної власти, принято через акламацию турецко-болгарский протокол з его додатками. Також принято без дебати через акламацию росийско болгарский протокол.

Новинки.

Львів, дня 2 грудня 1909.

— **Бюра редакциї і адміністрациї „Народної Часописи“** перенесені з Gazet-ою Lwowsk-ою до камениці при ул. Чарнецкого ч. 10 II поверх.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Міністер просьвіти іменував заступника учитель в мужескій семинариї учительскій в Самборі Стеф. Кордубу учителем головним в семинариї в Сокали. — Пан Намістник переніс старостів: Адама Лещиньского з Низька до Золочева, Петра Гамуліньского з Турки до Низька і повірив управу староства в Турці секретарови Намістництва Ів. Лемпковскому.

— **Розпорядженє ц. к. Намістництва** в справі замовлюваня (вербованя) робітників до праці за границю, видане дня 23 падолиста 1909 а обовязуюче в 14 днів по оголошеню. Розпорядженє се оголошене в ч. 275 урядової Gazet-и Lwowsk-oї з дня 2 грудня 1909 отже обовязує числячи від нинішного дня і звучить:

§. 1. Кождий хто наміряє особисто замовляти в Галичині робітників (промислових, фабричних, рільних, гірничих, гутничих, до будівлї, до робіт земних і т. д.) до праці загранцею, а не відносить ся в тій цїли ані до публичних бюр посередництва праці ані концесионованих бюр раєня служби і посад, має виказати ся, що шукає робітників для власного підприємства або до підприємства свого роботодавця. Під словом „заграниця“ не треба розуміти країв угорскої корони. Розпорядженє то не нарушує права робітників заключати контракти найму праці заграницю.

§. 2. Вимаганого в уступі 1 § 1 доказу треба доставити предложенем цертифікату виставленого або потвердженого властию адміністрацийною або поліцийною дотичної держави. Цертифікат такий має містити в собі назвище і місце замешканя роботодавця, осідок і рід підприємства а також число робітників, котрі мають бути замовлені.

Коли замовлене має бути доконане не самим роботодавцем, то цертифікат має також містити в собі назвище повновластника, відтак стверджене, в якім відношеню службовім або зарібковім позістає той повновластник до роботодавця, а також, що повновластник той не має права заключати контракту службового. Цертифікат має також містити в собі потрібне провірене підпису, котре повинно відповідати приписам договору леґалїзацийного. До замовленя робітників може бути уповновластнений також давний з роботодавцем знов до сезонових робіт принятий робітник сезоновий (проводир).

§. 3. Заким розпічне ся замовлюване треба завсїгди постарати ся о візу цертифікату тою властию політичною повітовою, взглядно державною властию поліцийною, в котрої окрузї урядовім замовлене має відбувати ся. Візи треба відмовити, коли після даних обставин єсть узасаднене припущене, що замовлене представляє ся яко неуправнене раєне служби і посад, виконуване в спосіб промисловий.

§. 4. Замовляючий робітників повинен завсїгди носити при собі цертифікат і на жадане показати его властям політичним і власти безпечности.

§ 5. Переступлене того розпорядженя буде каране на основі розпорядженя міністерияльного з 30 вересня 1857 Дн. зак. держ. ч. 198 грошевою карою до 200 К або також карою арешту до 14 днів.

— **Репертуар руского театру в Бродах.** (Саля „Тов. Музичного“.) — Початок о $7^1/_2$ год. вечером.

В неділю, дня 5 с. м. „Маруся Богуславка“, народний образ М. Старицького.

В понеділок, дня 6 с. м. „Жидівка“, опера Галевія.

— **На загальних зборах** Тов. ім. Лисенка удобрено рахунки з веденя Музичного Інститута“, основаного і доведеного до розцьвіту пок. Анатолем Вахнянином, і уділено Видїлови абсолюторию. До нового Видїлу війшли проф. Волод. Шухевич, як голова, др. П. Сушкевич, як заст. голови. Видїловими вибрано: проф. Колессу, Ос. Доманика, дра Мир. Вахнянина та Ів Біликовского.

— **Філїя Р. Тов. педаґ. в Заліщиках** скликує надзвичайні загальні збори на день 9 грудня с. р. на год. $1^1/_2$ по полудни до Заліщик до салї „Рускої Бесїди“ з отсим порядком дневним: 1) Фінансове положене бурси, 2) приготовляючий курс до середних шкіл, 3) курс анальфабетів, 4) внесеня членів.

— **Земля на продаж.** Повітовий суд в Зборові розписав на день 15 грудня ліцитацию двох реальностий: одної в Зборові, яка обнимає 160 морґів ґрунту з господарскими будинками, оцінено на 225.479 К (найнизша ціна 150.316 К) — а другої в Млинківцях-Грабківцях зі 110 морґами, будинками та інвентарем, оцінена на 144.660 К (найнизша ціна 96.440 К).

— **Дрібні вісти.** З днем 1 січня 1910 будуть заведені нові стемплї. Они будуть ріжнити ся від теперішних краскою і тим, що на долїшній части, призначеній на переписане будуть мати виписаний рік емісиї 1910. Дотеперішні стемплї стратять вартість з днем 31 марта 1910. — Вість повторена нами за польскими ґазетами о арештованю якогось кадета на росийскій границі коло Бродів показала ся неправдивою. — На завив до громад рогатиньского повіта, щоби громадскі ради вставили до буджету датки на удержане приватної рускої ґімназиї в Рогатині, дістав рогатиньский ґімназияльний комітет звістку про отсї датки: громади Дички призначила на сю цїль 100 К, Залавів 500 К, Руда 100 К, Підгороде 300 К від громада, а 100 К зараз готівкою від читальні, Пуків 1000 К, з чого вже 800 К виплачено готівкою, Потік 100 К, Залипє 100 К. Усї зобовязали ся платити той даток що року аж до удержавненя ґімназиї.

— **І невинно можна в біду впасти, як ось доказує слїдуючий случай:** Якось в пер-

---

ший від Анті, але не міг ніколи подужати его.

Розуміє ся, що тепер випадало іти зараз домів. Але Петру не хотіло ся страшити дїтий своєю оголеною головою. Тай чому, не мав він відітхнути під берізкою? Петру сів і закурив собі.

Довго він там сидів, довго находили на него невеселі думки. Єму приходила гадка махнути рукою на господарку, покинути хутір і переселити ся в город. Балакали прецї, що добрі робітники потрібні в городї і що заробляють нинї не мало. Принайменше був би конець тим голодуваням що весни. Про те варта би подумати ще й тому, що в городі стрижуть ся всі навіть пани, що певно не сиділи в тюрмі. Видно така там мода... А все таки жаль кидати свою землю. Нераз приходило ся тут у житю терпіти, та все жило ся на ній від малих літ, і щось тягне до неї, як би душа приросла...

На таких думках зійшло ему досить часу Вже була ніч, як Петру закрав ся до своєї хати, немов злодій. Анні не казала ему нічого; она удавала, що не добачила ніякої зміни на его вид. Видно она вже і діти упередила не згадувати про обстрижене батькове волосє. Ніхто не тикав его, лише діти якийсь час бокували від батька.

— — — — — — — — — — —

До липня відросла чуприна на стільки, що можна було еї розчесати, лишаючи продїл по середині голови. Тоді почало дозрівати жито, що давало надію на красний урожай. Жителї Самаламні вичікували жнив з більшими надіями, як коли інде. Та потисли ранні морози, заки хліб доспів дозріти. Появила ся до того ще й зараза. Анні переваляла ся кілька неділь на припічку, кидаючись в сильній горячці. Недужі діти валяли ся по кутах комнати на перегнилій соломі, прикриті нужденними лахами. Любимець родини, Анті, лежав також в горячці на матернім ліжку. Лише батько та завзятий Фомка остояли ся на ногах, хоч в хаті виднїла всюди нужда.

З подиву гідною витревалостию заходив Фомка других, а навіть дозволяв Анті бити себе та торгати за волосє, коли немав чим иньшим забавити хорої дитини. Він ходив надто в сусідні села просити милостині, та все приносив хорій матері і дітям то, що дістав від людий Але не завсїгди ему давали, бо довкруги голодували так, як у Самаламні. Так почала ся для родини Петру зима. Посеред зими приїхав староста до Самаламні упередити Петру, що всі громадскі засоби в волости вичерпані, та що не можна вже очікувати ніякої підмоги. Оголошено навіть в церкві, що дальшу підмогу може уділювати правительство тілько за роботу, та що жителїв Куохатскої волости взиває ся до громадских робіт нарівні з иньшими. Урядник, що привіз то оголошене, висловив ся між иньшими: „Чи не кричать ваші голодні більше як треба? У вас земля не зла, а на осушених болотах навіть знаменита“...

— Так, то так, небого Петру! — сказав наконець виборний. — І в нашому селї не остане ся в коротці ні кришки. Так, так, повна твоя чаша, хоч і нам нікому не легко...

— Нічого — нашому братови не новина голодувати! — відповів Петру і того самого вечера замісив тісто з товченої кори з такою слабою примішкої муки, що тісто навіть не заквасло. Перед відїздом старости він спитав его:

— А чи вільно брати кору в казьонніи лісї? Коли вільно, я роздобуду де кілька снопів соломи, щоби домішати до деревляного хліба, то про біду нема що на довго говорити... Зрештою ми всі змінчились вже на стілько, щоби можна було іти на роботу.

Про кору не міг староста нічого рішучого сказати Але хліба із соломи обіцяв прислати готового, тому, що его ґаздиня знала досконало випікати такий хліб.

— От якось обійдете ся, коли рот не буде сварити ся, з черевом! — сказав він на від'їздї.

Петру був глубоко зворушений добротою старости та не знав навіть, як ему подякувати ся, а Фомка побіг до матери та шепнув їй до уха:

— Тепер ти поздоровієш мамо! В нас буде правдивий хліб соломяний від старости!

— — — — — — — — — — —

(Конець буде).

шій половині падолиста подали ми були звістку, що в Чернівцях арештовано асистента при тамошнім заведеню для розслідів поживи, дра Кона, котрий якійсь пани Кральовій, жінці реставратора в Лїґенах під Прагою післав в листі отрую, щоби она отроїла свого мужа. Говорено тоді, що др. Кон, котрого батько есть властителем каменицї, де згаданий реставратор мешкав, любив ся з панею Кральовою мимо того, що она була значно старша від него і зовсім не хороша та що за еї намовою хотів отроїти еї чоловіка. Справа викрила ся в той спосіб, що лист его, адресований з полишеннем на почті, замішав ся в якісь ґазети і попав ся в руки передплатника тих ґазет, котрий прочитавши его, віддав поліциї і в той спосіб звернув увагу на намірене самоубийство.

Дра Кона і п. Кральову арештовано, розведено слїдство і ось що остаточно показало ся. Др. Кон, котрого відставлено до Праги, зізнав, що п. Кральова жалувала ся ему часто на біль голови і просила его, щоби він прислав якийсь лїк від того. Она також говорила ему, що еї чоловік зле з нею обходить ся, ганьбить еї і побиває і від того она така за всїгди роздразнена. Зовсїм так само зізнавала й пані Кральова. Она казала, що доки еї чоловік зовсїм спокійний то она з ним дуже добре жие, але в листї до дра Кона жалувала ся на свого чоловіка. В половині жовтня писала она до дра Кона, що еї чоловік нездужає; она просила дра Кона, щоби він післав їй якогось порошку, від котрого би еї чоловік успокоїв ся і щоби еї вже не бив і не ганьбив. Др. Кон післав їй на еї просьбу бромкалї в паперци і сказав, що то лїк успокоюючий нерви, котрий і она може зажити. В чотирнайцять днїв опісля писала она другий раз до него і доносила, що той перший порошок не поміг нїчого та просила о другий. Щоби еї успокоїти і спонукати еї, щоби она підождала аж до Різдва, коли він приїде, написав в листї, що посилає їй лїк, котрий зажитий не пошкодить нїчого, але приложений на рану може чоловікови смерть зробити а тодї не можна виказати смерть від отроєня. Той лист, як вже сказано, спричинив арештоване їх обоє.

Розслїди знайденого в листї порошку виказали дійстно, що то було лиш бромкалї — лїк зовсїм нешкідливий, ділаючий успокоюючо на нерви. Ревізия в робітни дра Кона виказала, що він мав, що правда, кураре, ту страшну отрую, котрою Індияни затроюють свої стріли, але в так малїй скількости, що від неї не міг би чоловік нїяк згинути. Внаслїдок того обоє арештованих випущено на волю і др. Кон пішов до свого батька в Лїбенах, а п. Кральова поки що до свого брата. Муж еї являв ся кілька разів в судї і зізнавав, що то не правда, мов би она его троїла та просив, щоби еї випущено, бо ему потреба еї до веденя свого підприемства.

— **Про троїтеля офіцирів** нема поки що нїяких важнїйших вістий. Доси все ще не вислїджено хто і у кого купував циянкалї Дроґіст Рінберґер в Лїнцу каже, що у него явив ся якийсь послугач офіцирский і зажадав від него 50 до 60 ґрамів циянкалї. Віденьский суд ґарнїзоновий зажадав телеґрафічно, щоби цїлу залогу в Лїнцу переслухати, хто жадав циянкалї у Рінберґера. Слїдство однак не дало нїякого висліду; стверджено лиш напевно, що тим вояком, котрий хотів купити циянкалї, не був послугач Гофріхтера. Мимо того завізвано его до віденьского ґарнїзонового суду.

Дивізіонер в Лїнцу польний маршалпоручник Файґель одержав анонїмний лист, в котрім автор того листу заявляє рішучо, що Гофріхтер есть невинний а дійстним виновником есть свояк того, що пише той лист Він однак не може его видати і взиває лиш власти щоби залишили доходженя против Гофріхтера а звернули пошукуваня в иншу сторону. Анонїмний лист писаний якоюсь невправною рукою і есть підозріне, що писав его хтось за чиїмсь диктатом. Полїция мабуть постановила видати відозву до жителїв, щоби той, хто писав той лист зголосив ся сам для добра самої справи

Дальше доносять з Відня, що наречена погибшого капітана Мадера, артистка Анна Мирталь, повідомила полїцию, що після оповіданя Мадера Гофріхтер мав якусь злість на него. Пса Гофріхтера віддано до інститута ветеринарийного, щоби там розслїдити, чи пес дійстно поликає капсулки з порошками, як то казав Гофріхтер і чи він хорував на хробаки, внаслїдок чого Гофріхтер мав ему давати хінїнові порошки.

Телеґрами.

Краків 2 грудня. Вчера вечером привезено тут з Відня звістного фальшівника документів, Путиру. Его ескортувало двох сторожників вязничних. Нинї рано відослано его поїздом зелїзничим до Львова. Він розповідав, як то за першим разом, коли его везено до Львова, скористав з того, що жандарм трохи задрімав і втік.

Відень 2 грудня. На нинїшнім засїданю палати послів вела ся дальша нарада над пильними внесенями в справі шкіл меншостий. На внесене Будіґа (христ. соц) дискусию замкнено і вибрано ґенеральних бесїдників.

Петербург 2 грудня. На вчерашнім засїданю думи ухвалено всїма голосами против 3 з правицї, заяву предложену центром, що постановлене був. мінїстра торговлї Тіміризева в справі виарендованя нафтових теренів (кимсь ґенералам) було незаконне а зложену ним заяву (що то цар так рішив) уважає ся за невдоволяючу.

Петербург 2 грудня. На засїданю думи проводир кадетів, Родічев, обговорював справу жидівску і зазначив, що виймлене жидів в Росиї зпід права, есть середновічним варварством. Проєкт закона о особистій ненарушимости позістане фарсою, доки полїция мусить стеречи майна жидів.

Петербург 2 грудня. Оногди відбуло ся перше засїдане підкомісиї для справи вилученя Холмщини. Присутний був помічник мінїстра справ внутрішних Крижановский і один з директорів департаменту. Один посол з правицї заявив, що годї розбирати справу не розглянувшись у всїх документах з мнїнєм варшавских ґенер.-ґубернаторів. Крижановский противив ся тому доказуючи, що мнїня ґенер ґубернаторів не треба тут брати під розвагу, бо погляд правительства на ту справу есть зовсїм инший. Еп. Евлогій підпер заяву Крижановского, однак підкомісия постановила зажадати предложеня згаданих документів на нинїшнім засїданю. Постановлено збирати ся як найчастїйше і взагалї есть стремлене закінчити справу як найскорше.

Льондон 2 грудня. Виділ робітничої партиї ухвалив одноудушно розпочати акцию в справі цїлксвитого знесеня палати льордів.

— **Розписане лїцитациї.** „Gazeta Lwowska“ з дня 1. грудня 1909 р. оповіщує розписане лїцитацийної продажи старих материялів, узисканих в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

Оферти належить вносити найдальше до 12 години в полудне дня 15. грудня 1909 до висше згаданої ц. к. Дирекциї.

Условя продажи можна отримати в бюрі для справ возових і варстатових львівскої ц. к. Дирекциї.

Курс львівский.

Дня 1-го грудня 1909.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	635·—	645·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	402·—	412·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	557·—	565·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	110·40
Банку гіпот $4^{1}/_{2}$%	99·10	99·80
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краев.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краев. .	94·—	94·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	93·30	94·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·20	97·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ $4^{1}/_{2}$% . .	99·70	100·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·20	93·90
Позичка краев. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·70	94·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93·—	93·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	115·—	121·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденский) . .	63·75	67·75
Угорскі черв. хреста . .	36·50	40·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	68·—	74·—
Базилїка 10 кор. . .	24·50	28·50
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·40
Рубель паперовий	2·55	2·56
100 марок нїмецких	117·40	117·60
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні виначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $8^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), 1·30, 5·45, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова

З Підволочиск: 7·20, 12·00, $2^{\underline{15}}$, 5·40, $10^{\underline{30}}$.

З Черновець: $12^{\underline{20}}$, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·29*, $2^{\underline{05}}$, 5·58, $6^{\underline{10}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, $10^{\underline{12}}$.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), $9^{\underline{44}}$, $6^{\underline{29}}$*), $11^{\underline{55}}$*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), $9^{\underline{28}}$, 6·13*), $11^{\underline{39}}$*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, $8^{\underline{30}}$
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, $9^{\underline{55}}$.
„ $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·39.
в недїлї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Михайло Скірка
римар і сїдельник
у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає
богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Головна Агенция дневників і оголошень у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.
приймає
пренумерату на всї дневники
краєві і заграничні
по цїнах оригінальних.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всїх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дїтий.

Дїтвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелї дїтий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Лїтною порою, опр. 150 К.
Дїточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефунї 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелї чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, третє нове виданє бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценїчний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодїжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене виданє по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене виданє, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дїтий, (друге попр. виданє) бр. 30 с.
Гордїєнко: Картагинцї і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове виданє, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова Чайка, Коза-Дереза (дїточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українского письменства від XI.—XVIII. столїтя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужинї, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю лїліпутів, бр 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, третє виданє, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. КонисЬкий: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіная, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дївчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Короленский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлїйского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хлїба (з французского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплїнґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до краю велеканів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з французского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка".
„Дзвінок", брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок" „ „ в р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японські казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарнї Е. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 527).